

være det Interessanteste. Altsaa, jeg har kun i Almindelighed villet udtale, at det var min Overbevisning, at Forholdet, imellem Befalingsmand og Menige var gennemgaaende godt, men naar der undtagelsesvis kan være Tilfælde, hvor Forholdet er mindre godt, kan det saa ikke hidrøre fra ganske andre Omstændigheder? Naar man som jeg betragter Hæren som en Opdragelsesanstalt eller som en Skole, saa er det Første, der kræves som Betingelse for, at Opdragelsen kan lykkes, at der er gjensidig Forstaaelse tilstede, men for at dette kan ske, kræves nødvendigvis, at man bringer de Folk sammen, som kunne virke sammen. Det ærede Medlem veed jo ogsaa, at skønt vort Land er saa lille, er der dog stor Forskiel paa Befolkningen i Landet, idet Syder, Sjællandere og Fyenboere ere høist forskellige Folk, som skulle behandles paa høist forskjellig Maade. (Latter). Saa, det er Noget, som det ærede Medlem gjerne kan le ad; men overfor den Erfaring, som det ærede Medlem kan have gjort i et enkelt Aar, tillader jeg mig at sætte den Erfaring, som jeg har erhvervet mig i 28 Aar under forskellige Forhold. Naar det ærede Medlem vil henvende sig til Krigsministeren og bede ham, om der ikke ad administrativt Veie kunde træffes saadanne Foranstaltninger, at man, naar der blev Balance, ikke besatte den paa den Maade, at den, der stod for Tur til Forfremmelse, blev ansat i den ledige Plads, men at man først spurgte, om ogsaa den, der skulde forfremmes, virkelig egnede sig til at kommandere netop de Folk, som han skulde kommandere, saa vilde man gjøre saavel Mandfabet som den Paagjældende en overordentlig stor Tjeneste; thi, naar en Befalingsmand ikke kan faae sine Underordnede til at adlyde, fordi han ikke fortaar deres Egenommeligheder, saa maa han selvfølgelig gribe til Midler, som han ikke behøvede at gribe til, naar Forholdene vare, som de burde være. Jeg har kjendt mangen en Befalingsmand, som har sagt: Jeg vilde ønske, at jeg kunde blive ved en jydsk Afdeling, og jeg har ogsaa kjendt dem, som ere komne fra en jydsk Afdeling til en nordsjællandsk Afdeling, men som ikke have forstaaet at komme ud af det med Folkene. Det er ikke noget Nyt. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa endnu en Ting, der ganske vist staar i en fjernere Børøring med dette Spørgsmaal. Naar man indfører almindelig Bærnepligt og en Hærløvsorden, vi nu have, saa bygger man den paa Principer, og saa er man gjerne tilbøielig til at tage disse store Principer, som man bruger andre Steder; thi, hvad der er rigtigt Stort, skal ogsaa passe paa vore smaa Forhold. Man mente saaledes ikke at kunne gennemføre Hærløven af 1867 uden at medtage Principet om, at Mandfabet skulde ligge i Udskrivningskredsen, for derved at fremstynde Mobiliseringen. Men et lille Land som vort, hvor Kommunikationen er saa simpel, og hvor man saa let kan komme fra det ene Sted

til det andet, har det ikke stor Betydning, hvor den Afdeling ligger, som den Bærnepligtige skal hen til, men det, der kræver Tid, er at koncentrere Afdelingerne. Ikke desto mindre gif man den Veie. Jeg tror af Bemærkningerne til Hærløven at kunne bevise, at den daværende Krigsminister ikke delte Anskuelsen om, at det i og for sig vilde være rigtigt, og dog har man senere ad administrativt Veie her foretaget en Foranstaltning, der gif i modsat Retning, og som er dobbelt uheldig, naar man, som hos os, kun har en kort Tjenestetid, thi da er det nødvendigt, at Soldaten i denne udelukkende tænker paa at opdrages til Soldat og at anvende al Tid og Kraft derpaa. Hvad har man gjort ved de kjøbenhavnske Afdelinger? Da vi gennemførte Hærløven af 1867, laa de kjøbenhavnske Afdelinger i Helsingør, og man flyttede dem da til Kjøbenhavn. Ville de Herrer se Følgen deraf, saa vil jeg opfordre dem til at vandre en Tur en halv Time efter Formiddagsøvelsens Slutning ud ad Bredgade, saa møde De de kjøbenhavnske Batailloner, der have Rekruter, paa Vandring fra Kastellet til Byen, og om Eftermiddagen, en halv Time før Øvelsens Begyndelse, se vi den samme Strømning fra Byen gennem Bredgaden og ud til Kastellet; om Aftenen finder det Samme Sted. Ville de Herrer vide, hvad Følgen er, saa vilde de se, at de kjøbenhavnske Batailloner have den langt overveiende Del af Straffene, og at mange Afdelinger kun have en lille Brøddel af de Straffe, som dikteres ved disse Afdelinger. Da vilde man opfaste det Spørgsmaal, paa hvem vil Straffeløvens Bestemmelse om Eftertjeneste blive benyttet, saa maa man ikke gjøre sig nogen Illusion. Den vil gennemgaaende ikke blive anvendt paa Hærens øvrige Afdelinger, men kun paa de kjøbenhavnske Afdelinger. Da jeg har Ordet, tillader jeg mig at benytte Leiligheden til at henvende nogle Bemærkninger til den høitærede Krigsminister Anledning af de Udtalelser, den høitærede Krigsminister kom med ved Begyndelsen af Mødet. Jeg har ikke igaar ved mine Udtalelser villet sige Noget om, at vi blot skulde oversætte den tydske Straffelov og indføre den her; det kunde ikke falde mig ind. Men jeg har kun sagt, at, naar man i den nye tydske Straffelov søgte Motiver for at affasse legemlige Straffe, saa kunde der dog maasse ogsaa her være Anledning til at sammenligne den tydske Straffelov med Udfastet her for at se, om der dog ikke paa et eller andet Punkt skulde være Noget, som man kunde ønske at rette og forandre, det sagde jeg, og det vedkjender jeg mig. Den høitærede Krigsminister vilde paa samme Tid have, at jeg skulde erkjende, at de Bemærkninger, jeg havde gjort ligeoverfor forskellige Bestemmelser, dog ikke vare, saa aldeles berettigede efter den Maade, hvorpaa Udfastet var blevet til, idet Udfastet fyldtes et Arbejde af en fremværende Jurist. Det er jo, som bekjendt, den forhenværende Generalauditor Steel. Men det Udfast, som